

33

LISA

„Mamí?“

Otevřu oči a uvidím Joea, jak stojí přímo přede mnou. Má na sobě oblečení ze včerejška, do kterého se sám nasoukal, a v ruce drží figurku lva.

„Proč ty v posteli?“ zeptá se a zvědavě se na mě zadívá. „Ty unavená?“

Prostota jeho otázky mě úplně dojme. Ano, Joe, jsem unavená. Jsem unavená z toho, jak musíme utíkat, unavená z toho, jak kazím jednu věc za druhou. Ale něco v jeho pohledu, ty oči plné důvěry a nevinnosti, mě donutí vstát z postele.

„Jen jsem si chtěla trošku odpočinout, zlatíčko,“ odpovím a vezmu ho do náručí. „Už je mi lépe. Helemese, ty ses sám oblékl? Ty jsi ale šikulka.“

Přikývne a zadívá se na svou zmačkanou mikinku a tepláčky, jako by je chtěl zkontrolovat.

„Tak, a teď si dáme něco k snídani a umyjeme si zoubky,“ pronesu a vydáváme se do kuchyně. „A pak můžeme...“

Na stole leží můj telefon. Vezmu ho do ruky a podívám se na hodiny: 11:57. Jimmyho jsem vyhodila brzy ráno, ještě byla tma. Jak dlouho jsem spala? Podívám se na Joea a při pomýšlení, že se tady celé ráno potuloval sám po domě, se zachvěju. Mohlo se mu něco stát.

„Seber se, Liso,“ utrousím sama pro sebe a zamířím k lavoru na mytí nádobí pro kbelík, ve kterém Isobel nosila vodu. „Tak, pane

Joe,“ pronesu a postavím ho na podlahu. „Musíme vzít tenhle velký kbelík a zajít k jezeru pro vodu. Pomůžeš mi?“

Přikývne.

„Hodný kluk,“ pochválím ho a zavěsím si kbelík na předloktí. „Ale nejdřív si vezmeme bundy. Venku je určitě zima.“

Na lince leží dva rohlíky a pár mandarinek. Vezmu jeden rohlík a podám ho Joeovi.

„Tu máš, miláčku. Pěkně papej a já zajdu pro naše bundy.“

Odsunu židli a posadím ho ke stolu.

„Mami si dá taky,“ pronese, ulomí kousek rohlíku a podá mi ho. „Mami udělá dobře.“

Oči se mi zalíjí slzami, ale rychle zamrkám a vezmu si rohlík. Joe mě nesmí vidět brečet.

„Mňam,“ pronesu, když si ho dám do pusy. „Je moc dobrý. Děkuji. Teď si pěkně pochutnej ty a já skočím pro bundy.“

Přikývne, ale když odcházím, opět se ve mně ozve ten známý pocit viny. Zkroučí se mi žaludek. Neměl by tady být. Měl by být doma, v teple, obklopený věcmi, které zná. Ale pak si vzpomenu na ten novinový článek, na policii, na výraz v Markových očích, a vím, že kdybych to teď vzdala, tak ztratím Joea navždy. Sundám bundy z háčku u dveří a rychle se vrátím do kuchyně, plná obav, že se Joe mohl zase vypařit, ale je tam a radostně baští rohlík. Chvilí jen tak stojím a dívám se na něj. Jeho vlnité vlásky rozčuchané spánkem trčí do všech stran a já mám pocit, že mi pukne srdce. Jak je možné někoho tak hluboce milovat? Mít pocit, že bez něj zemřete, ale pro něj zemřete ochotně? Dívám se na něho a tichounce si přítom šeptám, že se všechno spraví, že teď zůstanu silná, nenechám se ničím rozptylovat, nebudu o ničem pochybovat.

„Tak,“ pronesu a rychle k němu zamířím. „Oblečeme ti bundičku.“

Podívá se na mně, pusou celou od drobků, a vztáhne ke mně ruce. Sundám ho ze židle, obleču mu bundu, pak se obleču já, a když vyrazíme ven k jezeru, konečně se cítím být v klidu.

Vzduch je studený, ale slunce svítí a jeho ploché světlo se odráží od hladiny jezera. Na tom dni je něco čirého a čistého, ta čerstvost vzduchu a světle šedá barva nebe, co ve mně vyvolává pocit, jako